

SONNÝHO STŘÍPKY

PETER STUHLÍK

„Chlupatého anděla
po nebi viděti letěti,
nežnamená ani
dobrého, ani nic
špatného.”

Miloslav „Sonný” Halas

SONNYHO STŘÍPKY

Peter Stuchlík

Namalovat něčí portrét, aby vyjádřil i osobnost, je nesmírně těžké. Vytvořit takový portrét slovy je nemožné.

Proto jen poskládám několik střípků ze své chabé paměti, jako hold člověku, který se jmenoval Miloslav Sonny Halas. Abych sám nezapomněl; a těm, co ho měli rádi, osvěžil paměť.

Mnoho lidí si dodnes klade otázku, co byl ten Sonny zač za člověka? Něco maličko si dovolím o něm napsat. Jako gejzír nápadů je Jára Cimrman oproti Sonnymu ubohý amatér. Základním stavebním kamenem Sonnyho osobnosti byla obrovská hravost spojená s neobvyklou představivostí. Jeho hlad po informacích a encyklopedických znalostech byl také jednou z jeho her. Tato radost z her, a neustálé vytváření nových, z něj tryskala do všech stran. Rozdával ji všem okolo, ať už v podobě obrazů, koláží, happeningů, vyprávění, výlety do přírody samotnými, ale i obyčejným vařením čaje. Není proto divu, že přitahoval obrovská kvanta všemožných lidí a existencí, a to bez výběru. Táhli se k němu jako k magnetu a on se rozdával po kýblech. Na druhou stranu v něm byl permanentní smutek, že jen málokdo chápe, co on rozdává, a ještě méně těch, kteří porozuměli. Že si lidé berou jeho energii, zábavu a radost a přitom neví, co s tím darem mají dělat a o čem je.

Takže „mistře“ Sonny, znovu se přiznávám, že tě stále miluji a že mi chybíš.

„Dušičky“ na řece Oslavě, kousek od Tasova 1987

Místo konání: *Třebíčsko, současnost*

Tím, že jsem přestal létat, mám najednou víkendy volné. Jedním z důvodů, proč jsem tak miloval létání, byl bezprostřední kontakt s přírodou a světem kolem nás. Vynést 25 kg letecké výbavy na pořádný kopec, obvykle lesem kolem skal, a pak klouzat vzduchem případně ve společnosti ptáků, no nádhera. Abych vzniklé prázdno zaplnil, vyrážím na toulky po starých nalezištích šutrů. Procházím se tedy krajinou severovýchodně od Třebíče, kde jsou nádherné ametysty. Krajinou porostlou skupinami borovic, s ledovcovými jezírky i malými rybníčky, s roztroušenými syenitovými bludnými balvany. Touto krajinou jsem chodíval na procházky se Sonnym a partou kolem něj. Přímě neskutečně se kochám a vzpomínám. Moc mi Sonny chybí.

Místo konání: *vinárna U meče*

Mám tam sraz hned po práci s jedním spolužákem. Sedíme, popijíme vínko a u vedlejšího stolu se veselí Bolek, Arnošt Goldflam, pár dalších známých a nějaký bujarý vousatý mužik. Něco mezi podvyživeným Dědou Mrázem a Hemingwayem. Jeho plnovous je impozantní a nad ním jsou jiskřivé oči, kterým nic neunikne. Někdo z nich na mě volá: „Hele, pod’ k nám.“ Najednou se svět začne točit proti směru hodinových ručiček, jak ho vousáč jménem Sonny diriguje.

Místo konání: *vinárna U meče*

Na můj dotaz, co je s jedním známým, který býval naším častým společníkem u vínka, mi Sonny říká. „S tím se už nestýkám. To je děsný blb. Já to věděl, že je blb, ale že je tak kolosálních rozměrů, jsem netušil. Hanka Hegerová měla tady v Brně koncert a pak jsme zašli na skleničku. Už jsme se dlouho neviděli, tak jsme jich dali víc, a protože jsem na to neměl, tak to zatáhla. A teď ten idiot chodí po Brně a vykládá, že si mě Hegerka platí.“ To se ho neskutečně dotklo. Nikdy neměl moc peněz a hodně si půjčoval. Když měl trochu peněz, tak na své známé volal: „Hele, pocem. Nedlužím ti něco?“ Měl v sobě zakódováno, že nikdy nikomu nesmí nic zůstat dlužen. I když se nejednalo o peníze; nebo to především.